

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր տասնմեկերորդը

Աբուբաքարի մարգարեական նշանակության բացահայտումը
Հայտնության առաջին վա յի մեջ

Jeff Pippenger
2024-03-02

Առաջին Վայի մարգարեական պատմության մեջ Մոհամմեդին հաջորդած առաջնորդը Աբու Բաքր Աբդուլլահ իբն Աբի Քուհաֆան էր՝ Մոհամմեդի աները: Մենք նրան կանդրադառնանք որպես Աբուբակար: Թե՛ նա, թե՛ Մոհամմեդը հիշատակված են առաջին չորս համարներում: Աբուբակարը Մոհամմեդից հետո առաջին իսլամական կառավարիչն էր, և պատմությունը արձանագրում է մի հրաման, որ նա տվել էր իր զինվորներին, ինչը ներկայացված է Հայտնության իններորդ գլխի չորրորդ համարում: Այդ հրամանը ներկայացնում է կնքման գործընթացը, որը սկսվեց երրորդ Վայի գալստյան ժամանակ, որը նաև Յոթերորդ Փողն էր, որը նաև երրորդ հրեշտակի գալուստն էր:

Եվ հինգերորդ հրեշտակը փող հնչեցրեց, և ես տեսա մի աստղ, որ երկնքից ընկել էր երկրի վրա, և նրան տրվեց անհուն անդունդի բանալին: Եվ նա բացեց անհուն անդունդը, և անդունդից ծուխ ելավ՝ ինչպես մեծ հնոցի ծուխը. և արևն ու օդը խավարեցին անդունդի ծխից: Եվ ծխից մորեխներ ելան երկրի վրա, և նրանց իշխանություն տրվեց, ինչպես երկրի կարիճներն իշխանություն ունեն: Եվ նրանց պատվիրվեց, որ չվնասեն երկրի խոտը, ոչ էլ որևէ կանաչ բան, ոչ էլ որևէ ծառ, այլ միայն այն մարդկանց, որոնց ճակատների վրա Աստծո կնիքը չկա: Հայտնություն 9:1-4.

Երկնքից ընկած «աստղը» Մոհամմեդն էր, որը իր ծառայությունը սկսեց 606 թվականին: Մոհամմեդին տրվեց մի «բանալին», որով պետք է «բացվեր» «անդունդը»՝ թույլ տալով, որ «ծուխը» խավարեցնի «արեգակն ու օդը», և դուրս բերի «մորեխներ», որոնց տրվեց «իշխանություն»՝ ինչպես «կարիճների» իշխանությունը: Բանալին մի ռազմական ճակատամարտ էր, որը թուլություն առաջացրեց հռոմեացիների ռազմական ուժի մեջ՝ այդպիսով հնարավորություն տալով իսլամի պատերազմի վերելքին: Անդունդը Արաբիայի խորհրդանիշն է՝ իսլամի ծննդավայրի, իսկ ծուխը ներկայացնում էր իսլամի կեղծ կրոնը, որը պետք է տարածվեր ամբողջ երկրի վրա և տիրապետեր այն նույն աշխարհագրական տարածքին, որը պիտի լցվեր մորեխների երամներով, որոնք սահում են հյուսիսային Աֆրիկայով, հարավային Եվրոպայով և Արաբիայով: Մորեխները իսլամի խորհրդանիշն են, իսկ իշխանությունը մարգարեականորեն ներկայացնում է ռազմական իշխանություն: Նրանց իշխանությունը պետք է լիներ ինչպես կարիճների իշխանությունը, որոնք հարվածում են անսպասելիորեն: Ուրիա Սմիթը հայտարարում է.

«Մի աստղ երկնքից ընկավ երկրի վրա, և նրան տրվեց անհուն անդունդի բանալին»:

«Մինչ պարսից միապետը խորհրդածում էր իր արվեստի և գործության հրաշքների մասին, նա նամակ ստացավ Մեքքայի մի աննշան քաղաքացուց, որը նրան հրավիրում էր ընդունելու Մուհամմադին որպես Աստծո առաքյալ: Նա մերժեց հրավերը և պատառոտեց նամակը: «Այսպես,— բացականչեց արաբ մարգարեն,— Աստված պիտի պատառոտի թագավորությունը և մերժի Խոսրովի աղաչանքը»: Գտնվելով Արևելքի այս երկու կայսրությունների սահմանագծին՝ Մուհամմադը գաղտնի ուրախությամբ հետևում էր նրանց փոխադարձ կործանման ընթացքին, և պարսկական հաղթանակների ամենաթեժ պահին իսկ համարձակվեց կանխագուշակել, որ շատ տարիներ չանցած՝ հաղթանակը դարձյալ պիտի վերադառնա հռոմեացիների դրոշմերին: «Այն ժամանակ, երբ ասվում է, թե այս կանխասացությունը տրվել է, ոչ մի մարգարեություն չէր կարող իր կատարմամբ ավելի հեռու թվալ, քանի որ Հերակլիոսի իշխանության առաջին տասներկու տարիները ավետում էին կայսրության մոտալուտ կործանումը»: ...»

«Խոսրովը ենթարկեց հռոմեական տիրապետությունը Ասիայում և Աֆրիկայում: Եվ այդ ժամանակաշրջանում «Հռոմեական կայսրությունը» «կրճատվել էր մինչև Կոստանդնուպոլսի պարիսպները՝ Հունաստանի, Իտալիայի և Աֆրիկայի մնացորդի հետ միասին, ինչպես նաև ասիական ափի որոշ ծովափնյա քաղաքներ՝ Տյուրոսից մինչև Տրապիզոն: Վեց տարիների փորձառությունը վերջապես համոզեց պարսից միապետին հրաժարվել Կոստանդնուպոլսի նվաճումից և սահմանել այն տարեկան տուրքը, որ լինելու էր Հռոմեական կայսրության փրկագինը,— հազար տաղանդ ոսկի, հազար տաղանդ արծաթ, հազար մետաքսե հանդերձ, հազար ձի և հազար կույս: Հերակլեսը համաձայնեց այս նվաստացուցիչ պայմաններին: Սակայն այն ժամանակն ու միջոցը, որ նա ստացավ՝ Արևելքի աղքատությունից այդ գանձերը հավաքելու համար, ջանադրաբար գործադրվեցին մի հանդուգն և հուսահատ հարձակման նախապատրաստության համար»:

«Պարսկաստանի թագավորը արհամարհում էր աննշան սարացիներին և ծաղրում էր Մեքքայի կեղծ մարգարեի պատգամը: Նույնիսկ Հռոմեական կայսրության կործանումը ճանապարհ չէր բացի մահմեդականության համար, ոչ էլ սարացիական՝ խաբեության զինված տարածիչների առաջընթացի համար, թեկուզ պարսիկների միապետը և ավարների խագանը (Աթթիլայի ժառանգը) Կեսարների թագավորությունների մնացորդները բաժանած լինեին իրենց միջև: Ինքը՝ Խոսրովը, ընկավ: Պարսկական և հռոմեական միապետությունները սպառեցին միմյանց ուժերը: Եվ նախքան սուրը դրվեց կեղծ մարգարեի ձեռքը, այն խփվել էր այն մարդկանց ձեռքից, որոնք կկասեցնեին նրա ընթացքը և կջախջախեին նրա գործությունը»:

«Սկիափոնի և Հաննիբալի օրերից ի վեր ոչ մի ավելի հանդուգն ձեռնարկում չի փորձվել, քան այն, որ Հերակլիոսը իրագործեց կայսրության ազատագրման համար: Նա անցավ իր վտանգավոր ճանապարհը Սև ծովի և Հայաստանի լեռների միջով, ներթափանցեց Պարսկաստանի սիրտը և մեծ թագավորի զորքերը հետ կանչեց՝ պաշտպանելու իրենց արիւնաքամ երկիրը»:

«Նինվեի ճակատամարտում, որ կատաղիորեն մղվեց արշալույսից մինչև տասնմեկերորդ ժամը, պարսիկներից առնվեցին քսանութ դրոշներ, բացի այն դրոշներից, որոնք կարող էին կոտրված կամ պատռված լինել. նրանց բանակի մեծագույն մասը կտրտվեց, և հաղթողները, թաքցնելով իրենց իսկ կորուստը, գիշերն անցկացրին ռազմադաշտում: Ասորեստանի քաղաքներն ու պալատները առաջին անգամ բացվեցին հռոմեացիների առջև»:

«Հռոմեական կայսրը չգորացավ իր իրականացրած նվաճումներով, և միննույն ժամանակ ու նույն միջոցներով ճանապարհ պատրաստվեց Արաբիայից եկող սարաքիների բազմությունների համար՝ ինչպես նույն երկրամասից ելնող մորեխներ, որոնք, իրենց ընթացքի ընթացքում տարածելով մութ ու մոլորեցուցիչ մահմեդական դավանանքը, շուտով ծածկեցին թե՛ պարսկական, թե՛ հռոմեական կայսրությունները:»

«Այս փաստի առավել ամբողջական պատկերացումը ցանկալի լինել չէր կարող, քան այն, որ տրված է Գիբբոնից վերցված գլխի եզրափակիչ խոսքերում, որոնցից բերված են նախորդ մեջբերումները: «Թեև Հերակլիոսի դրոշի ներքո կազմավորվել էր հաղթական մի բանակ, այդ անբնական ջանքը, ըստ երևույթին, ավելի շուտ հյուծել, քան մարզել էր նրանց ուժերը: Մինչ կայսրը հաղթանակում էր Կոստանդնուպոլսում կամ Երուսաղեմում, Ասորիքի սահմաններում գտնվող մի աննշան քաղաք ավերվեց սարաքիների կողմից, և նրանք կոտորեցին նրա օգնության համար առաջ շարժված մի քանի զորամասեր,—սովորական և աննշան մի դեպք, եթե միայն այն չլիներ մի հզոր հեղափոխության նախերգանքը: Այդ ավազակները Մուհամմեդի առաքյալներն էին. նրանց խելահեղ արիությունը ելել էր անապատից. և իր թագավորության վերջին ութ տարիների ընթացքում Հերակլիոսը արաբներին կորցրեց այն նույն գավառները, որոնք ազատագրել էր պարսիկներից:»

««Խարդախության և մոլեռանդության ոգին, որի բնակարանը երկինքներում չէ», արձակվեց երկրի վրա: Անհուն փոսը բացելու համար միայն մի բանալի էր պետք, և այդ բանալին Խոսրովի անկումն էր: Նա արհամարհանքով պատռել էր Մեքքայի մի աննշան քաղաքացու նամակը: Բայց երբ իր «փառքի բոցավառումից» նա ընկավ այն «խավարի աշտարակը», որի մեջ ոչ մի աչք չէր կարող թափանցել, Խոսրովի անունը հանկարծ պիտի անցներ մոռացության մեջ՝ Մուհամմեդի անվան առաջ. և կիսալուսինը, թվում էր, միայն սպասում էր իր ծագելուն՝ մինչև աստղի ընկնելը: Խոսրովը, իր լիակատար ջախջախումից և կայսրությունը կորցնելուց հետո, սպանվեց 628 թվականին, իսկ 629 թվականը նշանավորվեց «Արաբիայի նվաճմամբ» և «մուհամմեդականների առաջին պատերազմով ընդդեմ Հռոմեական կայսրության»: «Եվ հինգերորդ հրեշտակը փող հնչեցրեց, և ես տեսա մի աստղ, որ ընկավ երկնքից երկրի վրա, և նրան տրվեց անհուն փոսի բանալին: Եվ նա բացեց անհուն փոսը»: Նա ընկավ երկրի վրա: Երբ Հռոմեական կայսրության զորությունը սպառվել էր, և Արևելքի մեծ թագավորը մեռած ընկած էր իր խավարի աշտարակում, Սիրիայի սահմաններին գտնվող մի աննշան քաղաքի թալանը «մի ահեղ հեղափոխության նախերգանքն» էր: «Թալանչիները Մուհամմեդի առաքյալներն էին, և նրանց մոլեգին արիությունը ելավ անապատից:»

«Անդունդը.— Այս եզրի նշանակությունը կարելի է քաղել հունարենից, որը սահմանվում է որպես «խոր, անհատակ, անչափ խոր» և կարող է վերաբերել ցանկացած ամայի, ավերակ ու անմշակ վայրի: Այն կիրառվում է երկրի նկատմամբ՝ նրա նախնական քառսային վիճակում: Ծննդ. 1:2: Այս պարագայում այն կարող է պատշաճորեն վերաբերել արաբական անապատի անհայտ ամայություններին, որոնց սահմաններից սարացիների հորդաները դուրս եկան մորեխների երամների նման: Եվ Խոսրովի՝ պարսից թագավորի անկումը իրավամբ կարող է ներկայացվել որպես անդունդի բացվելը, քանի որ այն ճանապարհի հարթեց, որպեսզի Մուհամմեդի հետևորդները դուրս գան իրենց խավարամած երկրից և կրակով ու սրով տարածեն իրենց խաբուսիկ վարդապետությունները, մինչև որ իրենց խավարը տարածեցին ողջ Արևելյան կայսրության վրա»: Ուրայա Սմիթ, Daniel and Revelation, 495–498.

Առաջին վայր, որ հինգերորդ փողն է, ցույց է տալիս իսլամի պատերազմը Հռոմի դեմ՝ նրա սկզբնավորման պահից, և այն նաև մատնանշում է մի ճակատամարտ Հռոմի և Պարսկաստանի միջև, որտեղ Հռոմը հաղթանակ տարավ, բայց այդպիսով այն աստիճան սպառեց իր ռազմական ուժը, որ այլևս չկարողացավ կանխել իսլամական գործության վերելքը: Առաջին վայրի և երկրորդ վայրի մարգարեական բնորոշիչները ցույց են տալիս երրորդ վայրի մարգարեական բնորոշիչները, և կարևոր է առաջին երկու վայրերը ճանաչել որպես երրորդ վայրի պատմության խորհրդանիշներ, որովհետև այդ պատմությունը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակահատվածը, որը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Առաջին երեք համարներում Մուհամմեդով ներկայացված մարգարեական պատմությունից հետո չորրորդ համարը ներկայացնում է Աբուբաքարին՝ Մուհամմեդից հետո առաջին առաջնորդին:

Եվ նրանց պատվիրվեց, որ չվնասեն երկրի խոտը, ոչ էլ որևէ կանաչ բան, ոչ էլ որևէ ծառ, այլ միայն այն մարդկանց, որոնց ճակատների վրա Աստծու կնիքը չկա: Հայտնություն 9:4.

Աբուբաքարի հրամանը իսլամական ռազմիկներին կարգադրում էր տարբերություն դնել այն ժամանակ հռոմեական տարածքներում գոյություն ունեցող երկրպագուների երկու տեսակների միջև: Մի խումբը կաթոլիկներն էին, որոնք ունեին որոշ կրոնական կարգեր, որոնց անդամները սափրում էին իրենց գլխի հետևի մասը (տոնգուրան) և պահում էին կիրակի օրվա պաշտամունքը: Մյուս խումբը յոթերորդ օրվա Շաբաթը պահողներն էին, և Շաբաթը Աստծո կնիքն է:

«Մուհամմեդի մահից հետո հրամանատարության մեջ նրան հաջորդեց Աբուբեքրը՝ մ.թ. 632 թվականին, որը, հենց որ պատշաճ կերպով հաստատեց իր իշխանությունն ու կառավարումը, շրջաբերական նամակ ուղարկեց արաբական ցեղերին, որից հետևյալը մի քաղվածք է.—»

«Երբ դուք մղում եք Տիրոջ պատերազմները, տղամարդկանց պես պահեցե՛ք ձեզ՝ առանց մեջք դարձնելու. բայց ձեր հաղթանակը թող չապականվի կանանց և երեխաների արյամբ: Մի՛ ոչնչացրեք արմավենիները և մի՛ այրեք հացահատիկի

արտերը: Մի՛ կտրեք պտղատու ծառերը և անասուններին վնաս մի՛ հասցրեք, բացի միայն նրանցից, որոնց սպանում եք՝ ուտելու համար: Եվ երբ որևէ ուխտ կամ պայման եք կնքում, հավատարիմ մնացե՛ք դրան և եղե՛ք ձեր խոսքի տերը: Եվ երբ գնաք, կգտնեք որոշ կրոնավոր մարդկանց, որոնք առանձնացած ապրում են վանքերում և իրենց առջև նպատակ են դրել այդ կերպ ծառայել Աստծուն. նրանց հանգիստ թողե՛ք և ո՛չ սպանեցեք նրանց, ո՛չ էլ կործանեցեք նրանց վանքերը: Եվ կգտնեք մարդկանց մի ուրիշ տեսակ, որ պատկանում են Սատանայի ժողովարանին, որոնց գազաթները սափրված են. անպատճառ ճեղքեցե՛ք նրանց գանգերը և նրանց ոչ մի գլխություն մի՛ ցույց տվեք, մինչև որ կամ մահմեդական դառնան, կամ տուրք վճարեն»:

«Ո՛չ մարգարեության մեջ, ո՛չ էլ պատմության մեջ չի ասվում, թե առավել մարդասեր պատվիրանները նույնքան խստապահանջորեն կատարվեցին, որքան դաժան հրամանը. սակայն նրանց այդպես էր պատվիրված: Եվ վերոհիշյալները միակ հրահանգներն են, որ Գիբբոնի կողմից արձանագրված են որպես Աբուբեքրի կողմից տրված այն պետերին, որոնց պարտականությունն էր հրամաններ տալ բոլոր սարացիական գորքերին: Հրամանները նույնքան տարբերակիչ կերպով են համընկնում կանխատյան հետ, ասես խալիֆն ինքը գործեր ոչ միայն հայտնի, այլև անմիջական հնազանդությամբ՝ մահկանացու մարդու հրամանից ավելի բարձր մի հրամանի. և հենց այն պահին, երբ դուրս էր գալիս պատերազմելու Հիսուսի կրոնի դեմ և դրա փոխարեն տարածելու մահմեդականությունը, նա կրկնում էր այն խոսքերը, որոնք կանխասված էր Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության մեջ, որ ինքը պիտի ասեր:»

«Աստծու կնիքը նրանց ճակատների վրա»:—7. 1-3 գլուխների վերաբերյալ դիտողություններում մենք ցույց ենք տվել, որ Աստծու կնիքը չորրորդ պատվիրանի շաբաթն է, և պատմությունը լուռ չէ այն փաստի հանդեպ, որ ամբողջ այս ներկա տնտեսության ընթացքում եղել են ճշմարիտ Շաբաթի պահողներ: Սակայն այստեղ շատերի մոտ ծագել է այս հարցը, թե ովքեր էին այն մարդիկ, որոնք այդ ժամանակ Աստծու կնիքն ունեին իրենց ճակատների վրա և դրանով ազատվում էին մահմեդական ճնշումից: Թող ընթերցողը նկատի ունենա այն փաստը, որին արդեն անդրադարձել ենք, այն է՝ որ այս ամբողջ տնտեսության ընթացքում եղել են այնպիսիք, որոնք Աստծու կնիքն ունեցել են իրենց ճակատների վրա, այսինքն՝ եղել են ճշմարիտ Շաբաթի գիտակից պահողներ. և թող նա նաև նկատի առնի, որ մարգարեության պնդումն այն է, թե այս ավերիչ թուրքական գործության հարձակումները ուղղված չեն նրանց դեմ, այլ մեկ այլ դասի դեմ: Այսպիսով նյութը ազատվում է ամեն դժվարությունից, որովհետև սա է ամբողջը, ինչ իրականում պնդում է մարգարեությունը: Տեքստում ուղղակիորեն միայն մեկ դասի անձինք են ներկայացվում, այն է՝ նրանք, ովքեր Աստծու կնիքը չունեն իրենց ճակատների վրա, իսկ նրանց պահպանումը, ովքեր ունեն Աստծու կնիքը, ենթադրվում է միայն անուղղակիորեն: Համապատասխանաբար, պատմությունից մենք չենք իմանում, թե սրանցից որևէ մեկը ներգրավված է եղել այն աղետներից որևէ մեկի մեջ, որ սարացիները հասցրել են իրենց ատելության առարկաներին: Նրանք լիազորված էին մեկ այլ դասի մարդկանց դեմ: Եվ այն կործանումը, որ պետք է գար այս դասի մարդկանց վրա, հակադրված չէ այլ մարդկանց պահպանությանը, այլ միայն երկրի

պտուղների և բուսականության պահպանությանը. այսպես՝ մի՛ վնասեք խոտը, ծառերը և ոչ մի կանաչ բան, այլ միայն մարդկանց մի որոշակի դասի: Եվ ի կատարումն դրա, մենք տեսնում ենք ներխուժողների մի բանակի տարօրինակ տեսարանը, որը խնայում է այն բաները, որոնք այդպիսի բանակները սովորաբար կործանում են, այսինքն՝ բնության երեսն ու արտադրությունները, և, իրենց տրված թույլտվությանը համապատասխան՝ վնասելու այն մարդկանց, որոնք Աստծու կնիքը չունենին իրենց ճակատների վրա, ճեղքում էին գանգերը սափրված գագաթներով մի դասի կրոնականների, որոնք պատկանում էին Սատանայի ժողովարանին:

«Սրանք, անկասկած, վանականների մի դաս էին, կամ Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցու որևէ այլ բաժանում: Մուհամմեդականների զենքը ուղղված էր նրանց դեմ: Եվ մեզ թվում է, որ կա առանձնակի պատշաճություն, եթե ոչ իսկ կանխամտածված նպատակ, նրանց նկարագրելու որպես նրանց, ովքեր Աստծո կնիքը չունենին իրենց ճակատների վրա. քանզի հենց այդ եկեղեցին է, որ Աստծո օրենքը զրկել է իր կնիքից՝ վերացնելով ճշմարիտ շաբաթը և դրա տեղում հաստատելով կեղծ մեկը: Եվ մենք չենք հասկանում, ո՛չ մարգարեությունից, ո՛չ պատմությունից, թե այն անձինք, որոնց Աբուբեկրը պատվիրեց իր հետևորդներին չնեղել, տիրապետում էին Աստծո կնիքին կամ անպայման կազմում էին Աստծո ժողովուրդը: Թե ովքեր էին նրանք, և ինչ պատճառով խնայվեցին, Գիբբոնի սակավ վկայությունը մեզ չի հայտնում, և մենք այլ միջոց չունենք դա իմանալու. բայց մենք ամեն հիմք ունենք հավատալու, որ նրանցից ոչ մեկը, ովքեր ունենին Աստծո կնիքը, չնեղվեց, մինչդեռ մեկ այլ դաս, որոնք շեշտակիորեն այն չունենին, մատնվեցին սրի. և այսպիսով մարգարեության մանրամասն որոշարկումները լիովին կատարված են»: Ուրիա Սմիթ, Դանիել և Հայտնություն, 500-502:

Մուհամմադի մահից հետո Աբուբաքրը Մուհամմադի հետևորդներին համախմբեց իսլաֆայության մեջ, ուստի թեև նրանք երկու տարբեր պատմական անձինք են, միասին վերցված նրանք ներկայացնում են առաջին վայի Իսլամի վկայության սկիզբը, իսկ առաջին վայի պատմությունը նշանավորող պատմական անձը Մուհամմադն է:

Երկրորդ վայի պատմության սկզբում Մուհամմեդ II-ը 1453 թվականին նվաճեց Կոստանդնուպոլիսը: 1449 թվականին արձակվեցին չորս հրեշտակներ, որոնք ներկայացնում էին իսլամը: Առաջին վայի սկզբնավորումն ու ավարտը նշանավորվում են մի Մուհամմեդով՝ համապատասխանաբար առաջին և երկրորդ: Մարգարեականորեն առաջին վայի պատմության սկիզբն ու ավարտը կրում են Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը:

Երկրորդ վայի սկիզբը ներառում է չորս հրեշտակների վերաբերյալ ժամանակային մարգարեություն, որոնք ներկայացնում են իսլամը, որը ապա արձակվեց, իսկ այնուհետև՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, զսպվեց: Այդ պահից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը պատկերվում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը: Երկրորդ վայի սկիզբը ցույց է տալիս իսլամի արձակվելը, իսկ ավարտը նշանավորում է իսլամի զսպվելը: Թե՛ առաջին, թե՛ երկրորդ վայերը ունեն ճշգրիտ մարգարեական նշաններ, որոնք դրանց սկիզբները կապում են ավարտների հետ:

Առաջին երկու վայերը պետք է դրվեն մեկը մյուսի վրա՝ «տող առ տող», որպեսզի նույնացվի երրորդ վայը: Իսլամի առաջին երկու վկաներով նույնացվող մարգարեական բնութագրիչներից մեկն այն է, որ դրանք ներկայացնում են ժամանակի մի որոշակի շրջան, որի սկիզբն ու վախճանը նշանավորված են Ալֆայի և Օմեգայի կնիքով: Դրանք նաև կրում են երկրորդական մի նշան, որովհետև առաջին վայի սկիզբը նույնացնում է Աստծո ժողովրդի կնքումը, և երկրորդ վայի ավարտը նույնպես նույնացնում է Աստծո ժողովրդի կնքումը:

Երրորդ վայը հասավ, երբ իսլամը հանկարծակի և անսպասելիորեն հարձակվեց Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրի գագառի վրա՝ այդպիսով սկիզբ դնելով կնքման ժամանակաշրջանին: Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումն ավարտվում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և այդ ուրացությանն ի պատասխան՝ ազգային ուրացությանը հետևում է ազգային կործանումը: Ինչպես նախանշված էր հեթանոսական Հռոմի և պապական Հռոմի միջոցով, ազգային կործանումը իրականացվում է Աստծո փողերի դատաստաններով: Երեք վայերն էլ նաև փողեր են: Երրորդ վայի իսլամը դարձյալ կհարվածի հանկարծակի և անսպասելիորեն Միացյալ Նահանգներում շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքին, երբ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանն ավարտվի: Այդ ժամանակաշրջանը նախանշված է եղել առաջին վայի սկզբնական ժամանակաշրջանով, ինչպես նաև երկրորդ վայի ավարտական ժամանակաշրջանով:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

Եվ Սառան տեսավ Աբրահամից Հազար եգիպտացուց ծնված որդուն՝ ծաղրելիս: Ուստի ասաց Աբրահամին. «Արտաքսիր այս աղախնին և նրա որդուն, որովհետև այս աղախնի որդին իմ որդու՝ Իսահակի հետ ժառանգ չի լինի»: Եվ այդ բանը Աբրահամի աչքին շատ ծանր թվաց իր որդու պատճառով: Բայց Աստված ասաց Աբրահամին. «Թող քո աչքին ծանր չթվա այդ պատանու և քո աղախնի պատճառով. ամեն ինչում, որ Սառան ասել է քեզ, լսիր նրա ձայնին, որովհետև Իսահակով պիտի կոչվի քո սերունդը: Բայց աղախնի որդուց ևս մի ազգ պիտի կազմեն, որովհետև նա էլ քո սերունդն է»: Եվ Աբրահամը առավոտյան վաղ վեր կացավ, հաց և մի տիկ ջուր վերցրեց ու տվեց Հազարին՝ դնելով նրա ուսին, նաև մանուկին, և արձակեց նրան: Եվ նա գնաց ու մոլորվեց Բերսաբեի անապատում: Եվ երբ ջուրը վերջացավ տկի մեջ, նա մանուկին գցեց թփերից մեկի տակ: Ապա գնաց ու նստեց նրա դիմաց՝ բավական հեռու, ինչպես աղեղնաձգության չափ հեռավորության վրա, որովհետև ասաց. «Թող ես չտեսնեմ մանկան մահը»: Եվ նստեց նրա դիմաց, բարձրացրեց իր ձայնը և լաց եղավ: Եվ Աստված լսեց պատանու ձայնը, և Աստծու հրեշտակը երկնքից կանչեց Հազարին ու ասաց նրան. «Ի՞նչ է քեզ, Հազար, մի՛ վախեցիր, որովհետև Աստված լսել է պատանու ձայնը այնտեղ, ուր նա է: Վեր կաց, վերցրու պատանուն և բռնիր նրան քո ձեռքով, որովհետև ես նրանից մի մեծ ազգ պիտի կազմեմ»: Եվ Աստված բացեց նրա աչքերը, և նա տեսավ ջրի մի աղբյուր. գնաց, տիկը ջրով լցրեց և պատանուն խմեցրեց: Եվ Աստված պատանու հետ էր, և նա աճեց, բնակվեց անապատում և դարձավ աղեղնավոր: Ծննդոց 21:9–20: